

BILLY BONES

De Wraak Van De Zamelaar

REINER WOLFHARTS
DIERENWINKEL

OPEN

Voer
Voer
Voer

JONAS

SMITS

MET ILLUSTRATIES VAN
TIMOTHY BANKS

De Wraak Van DE Zamelaar

Jonas Smits

met illustraties van
Timothy Banks

**BILLY
BONES**

Voor Nymfe

voor je troost in het donker,
en de liefde in mijn leven.

Proloog

‘Schiets op, Moos,’ fluisterde Muis tegen haar broertje.
‘Het is nu of nooit.’

Achter haar kroop Moos door het gat in de muur. Muis keek schichtig om zich heen. Als grote zus was ze heel beschermend naar haar kleine broertje en ze zou hem nooit in gevaar brengen. Maar nu was het anders. Nu had ze geen keus.

De duisternis verhulde elk teken van leven, waardoor je niet zou denken dat er die nacht iets anders was dan anders. Maar toch, als je je oren spitste en luisterde naar het geluid van de nacht, zou je het ritmische getrippel van muizenvoetjes op de houten vloer van de dierenwinkel misschien wel horen.

Het plan was geniaal. Geniaal, maar gevaarlijk.

Want ieder dier weet dat als je de grens tussen mens en natuur overschrijdt, het slecht met je afloopt. Mensen zijn gevaarlijk. En al helemaal voor muizen. Muis kende talloze verhalen van soortgenoten die waren gestorven door vallen, valse huiskatten of vergif. Maar ze had geen keus. De zomer duurde nu al maanden en de verzengende hitte had het park omgetoverd in een dor landschap waar vogel, vlinder en veldmuis met moeite konden overleven. De strijd om eten duurde al zo lang dat Muis geen andere optie zag dan een winkel binnen te dringen. Een winkel afgeladen met vetbollen, pinda's en andere lekkernijen.

En zo, via een gaatje in de muur, glipten Muis en Moos naar binnen bij Reiner Wolfharts Dierenwinkel.

‘Waar moeten we zijn?’ vroeg Moos. Zijn stem sloeg over van spanning.

Muis stak haar neus in de lucht en rook. ‘Achterin,’ zei ze. ‘Blijf vlak achter me. We mogen niet vertragen.’

Met snelle pasjes renden de muizen door de oude winkel.

In het zwakke schijnsel van de maan had de winkel iets griezeligs. Donkere kooien en terraria torenden als boze schaduwen boven de nachtelijke bezoekers uit.

Muis moest haar best doen om niet zenuwachtig te worden van de tientallen glanzende ogen die hen vanuit

de hokken zwijgend aanstaarden. Ze schaamde zich een beetje. Ze wilde sorry zeggen omdat ze zomaar kwamen inbreken en de nachtrust van de dieren kwamen verstoren. Maar waarom zou ze? Ze zouden haar toch niet begrijpen. Binnenbeesten, of huisdieren zoals ze soms ook werden genoemd, hadden prinsheerlijke leventjes. Die liepen geen gevaar en ze hoefden ook nooit met honger naar bed. Over honger gesproken; ineens rook Muis de onmiskenbare geur van gedroogd graan en zonnebloempitten.

‘We zijn er bijna!’ Muis piepte van opwindning.

Ze renden nog harder. Na vannacht zouden ze nooit meer honger hebben.

Opeens bleef Muis staan.

‘Wat is er?’ Moos’ stem beefde.

Muis maande haar broertje tot zwijgen en spitste haar oren. Had ze het goed gehoord? Het geluid van piepend ijzer en krakend hout? Ze keek om zich heen, maar zag niets wat het geluid kon verklaren. Het enige wat ze hoorde was de hijgende ademhaling van Moos. Ze schudde de gedachte van zich af. ‘Niets,’ zei ze geruststellend. ‘Er is niets. Kom, we zijn er bijna.’

Behoedzaam liepen ze het laatste stuk langs rekken met blikken voer, speeltjes en andere dierspullen. Vlokjes stof dwarrelden voor hun pootjes en af en toe zagen ze een

spin wegschieten in de schaduw.

Plots bleef Muis zo abrupt staan dat Moos over haar heen tuimelde.

‘Daar,’ zei ze verrukt en ze wees naar een houten stellage.

Het leek wel een muizenhemel! Zoveel lekker eten hadden ze nog nooit gezien.

De uitgehongerde Moos wilde zich direct op de zakken met vogelvoer storten, maar Muis hield hem tegen.

‘Niet deze,’ zei ze en ze sprong over de voorste zakken naar de achterkant van het schap. ‘We pakken alleen de achterste zakken. Dan ziet niemand dat we binnen zijn geweest.’

‘Dan kunnen we morgen nog een keer gaan,’ zei Moos met twinkelende ogen.

‘Precies,’ zei Muis en ze lachte erbij.

Moos beet de verpakking van een van de zakken open tot het vogelvoer door het gat naar buiten stroomde. Tevreden nam hij een hap van een pinda.

Muis zat op de uitkijk en tuurde met samengeknepen ogen de winkel in.

‘Alsjeblieft, zus.’ Moos schoof Muis twee meelwormen toe. ‘Dit is echt het paradijs.’ Hij liet zich languit in de berg met voer vallen en ontvelde een zonnebloempit. ‘Ik

kan niet wachten tot papa en mama dit zien!’

‘Ik hoop niet dat ze al te boos zijn,’ antwoordde Muis.

‘Ik zou me niet te druk maken,’ zei Moos met volle mond. ‘Wacht maar tot ze deze berg met eten zien. Hier komen we de zomer wel mee door.’

‘En de herfst,’ mompelde Muis zonder haar blik van de donkere winkel af te wenden. Heel even dacht ze weer iets te horen, maar opnieuw was het muisstil.

‘En de winter!’ zei Moos die ongestoord verder snoepte. ‘Als het aan mij ligt, ga ik hier nooit meer weg.’

Misschien zie ik gewoon spoken, dacht Muis. Ze moest zich niet zoveel zorgen maken. Ze mocht trots zijn op zichzelf. Ze had een manier gevonden om deze verschrikkelijke zomer door te komen. Ze grinnikte bij zichzelf. Zij kon ook niet wachten tot haar ouders dit zouden zien.

Toen verbrak een geluid de nachtelijke stilte.

Gespannen keek Muis om zich heen. Ze wist zeker dat ze het zich deze keer niet inbeeldde.

‘Wat was dat?’ vroeg Moos geschrokken. ‘Het klonk als...’

‘... een stem,’ zei Muis zacht. Ze hield haar adem in.

Daar was het weer. Verderop in de winkel klonk een stem. Een stem die woorden sprak. Woorden die Muis niet

begreep, maar die haar deden beven van angst.

‘Gevaar, gevaar, de Zamelaar.’

Een andere stem voegde zich bij het spookachtige gefluister. En toen nog een. Tientallen stemmen stegen op uit de winkel tot ze samen één macaber stemgeluid vormden dat de muizen waarschuwend toesprak.

‘Gevaar, gevaar, de Zamelaar. Gevaar, gevaar, de Zamelaar.’

Plots stak er een wind op in de winkel, alsof iemand alle ramen tegelijk open had gezet.

De haren op Muis’ rug sprongen overeind.

‘We moeten weg,’ zei ze tegen Moos. ‘We hadden hier nooit moeten komen.’ Het geluid van de stemmen en de wind was nu zo hard dat ze zichzelf bijna niet meer kon horen.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Moos met trillende stem. ‘Wat is de Zamelaar?’

‘Geen vragen. Rennen,’ commandeerde Muis. Met Moos achter zich aan rende ze naar de uitgang.

Het gat in de muur waardoor ze naar binnen waren gekropen, leek ineens veel verder weg. Vanuit het gat blies de zomerwind hete lucht in hun snuit. Buiten klonk een zwaar gebulder en binnen klonk het geluid van krakend hout.

‘Gevaar, gevaar, de Zamelaar,’ zeiden de stemmen nog steeds monotoon. ‘Gevaar, gevaar, de Zamelaar.’

‘Muis...’ Moos’ tong hing slap uit zijn bek. ‘Ik kan niet meer.’

‘Doorgaan,’ riep Muis met haar blik strak op het gat in de muur gericht. ‘Niet stoppen!’

Het was niet ver meer.

Een overweldigend gevoel van overlevingsdrang maakte zich van haar meester. ‘We zijn er,’ wilde Muis roepen, maar toen greep iets haar beet.

De wind was verdwenen en alles werd zwart. Een voor een stierven de stemmen weg tot er nog maar één stem overbleef, een stem die jammerend fluisterde: ‘Gevaar, gevaar, de Zamelaar. Gevaar, gevaar, de Zamelaar.’

Durf jij naar binnen te gaan?

Als Tibbe ontdekt dat de dierenwinkel naast zijn nieuwe huis een duister geheim verbergt, staat zijn wereld op z'n kop.

Achter de beslagen ramen van Reiner Wolfharts Dierenwinkel fluisteren de dieren over de Zamelaar: een mysterieuze figuur met een angstaanjagend plan.

Samen met het eigenwijze konijn Roe en de raadselachtige Ferrie gaat Tibbe op zoek naar de waarheid. Maar hoe dichterbij ze komen, hoe gevaarlijker het wordt. Want iemand doet er alles aan om het geheim van de dierenwinkel te bewaren...

'Avontuur. Spanning. Alles wat een goed boek nodig heeft!'

- Eloise

'Supergaaf boek! Ik wilde steeds verder lezen. Echt een aanrader!'

- Bram

9 789030 511724

www.billybones.nl

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Mysterie

Vriendschap

Dieren

